

פרשת מצורע – ראשון

יד וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (א)

א וימליל יי, עם משה למימר.

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל־הכהן:

ב דא תהי אורייתא דסגירא, ביומא דדכוותיה: ויתיתי, לות כהנא.

זאת תהיה תורת המצורע וגו': מלמד, שאין מטהרין אותו בלילה:

ויצא הכהן אל־מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע־הצרעת מן־הצורע:

ג ויפוק, כהנא, למברא, למשריתא; ויחזי, כהנא, והא אתסי מכתש סגירותא, מן סגירא.

אל־מחוץ למחנה: חוץ לשלש מחנות שנשתלח שם בימי חלוטיו:

וצוה הכהן ולקח למטהר שתי־צפרים חיות טהרות ועץ אֶרֶז ושני תולעת ואזב:

ד ויפקיד, כהנא, ויסב לדמדפי תרתין צפרין חיין, דכלין; ואָעא דארזא, וצבע זהורי ואיזובא.

חיות: פרט לטרפות. טהרות: פרט לעוף טמא. לפי שהנגעים באין על לשון הרע, (חולין קמ, ערכין טו): שהוא מעשה פטופטי דברים, לפיכך הזקקו לטהרתו צפרים, שמפטפטין תמיד בצפצוף קול. ועץ אֶרֶז: לפי שהנגעים באין על גסות הרוח. ושני תולעת ואזב: מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזב. עץ אֶרֶז: מקל של אֶרֶז. ושני תולעת: לשון של צמר צבוע זהורית:

וצוה הכהן ושחט את־הצפור האחת אל־כלי־חרש על־מים חיים:

ה ויפקיד, כהנא, ויפוס, ית צפרא חדא למן דחסף, על מי מבוע.

על־מים חיים: נותן אותם תחלה בכלי, כדי שיהא דם צפור נכר בהם, וכמה הן? רביעית.

את־הצפור החיה יקח אתה ואת־עץ האֶרֶז ואת־שני התולעת ואת־האזב וטבל אותם ואת | הצפור החיה בדם הצפור השחטה על המים החיים:

ו ית צפרא חיתא יסב יתה, וית אָעא דארזא וית צבע זהורי וית איזובא; ויטבול יתהון וית צפרא חיתא, בדמא דצפרא דנכיסתא, על, מי מבוע.

את־הצפור החיה יקח אתה: מלמד שאינו אוגדה עמהם, אלא מפרישה לעצמה, אבל העץ והאזב כרוכים יחד בלשון הזהורית כענין שנאמר: "ואת־עץ האֶרֶז ואת־שני התולעת ואת־האזב", קיחה אחת לשלשתן. יכול, כשם שאינה בכלל אגדה, כן לא תהא בכלל טבילה? תלמוד לומר: "וטבל אותם ואת הצפור החיה", החזיר את הצפור לכלל טבילה:

והזה על המטהר מן־הצרעת שבע פעמים וטהרו ושלח את־הצפור החיה על־פני השדה:

ז וידי, על דמדפי מן סגירותא שבע זמנין; וידפיניה, וישלח ית צפרא חיתא על אפי חקלא.

וכבם המטהר את־בגדיו וגלח את־כל־שערו ורחץ במים וטהר ואת־המחנה וישב מחוץ לאהל שבעת ימים:

ח ויצבע דמדפי ית לבושוהי ויגלח ית כל סעריה, ויסחי במיא וידפי, ובתר פין, ייעול למשריתא; ויתיב מברא למשכניה, שבָעא יומין.

וישב מחוץ לאהל. (ת"כ, חולין קמ"ה) מלמד שאסור בתשמיש המטה:

והיה ביום השביעי יגלח את־כל־שערו את־ראשו ואת־זקנו ואת גבת עיניו ואת־כל־שערו יגלח וכבם את־בגדיו ורחץ את־בשרו במים וטהר:

ט ויהי ביומא שביעאה יגלח ית כל סעריה, ית רישיה וית דקניה וית גביני עינוהי, וית כל סעריה, יגלח; ויצבע ית לבושוהי, ויסחי ית בסריה במיא וידפי.

את־כל־שערו וגו': כלל ופרט כנוס שער ונראה:

וביום השמיני יקח שני־כבשים תמימם וכבשה אחת בת־שנתה תמימה ושלשה עשר־נים סלת מנחה בלולה בשמן ולג אחד שמן:

י וביומא תמינאה, יסב תרין אמרין שלמין, ואמרתא חדא בת שנה, שלמתא; ותלתא עסרונים, סלתא מנחתא דפילא במשח, ולוגא חד, דמשחא.

וכבשה אחת: לחטאת. ושלשה עשר־נים: לנסכי שלשה כבשים הללו שחטאתו ואשמו של מצרע טעונין נסכים. ולג אחד שמן: להזות עליו שבע ולתן ממנו על תנוף אֶזְנוֹ ומתן בהונות:

והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואתם לפני יהוה פתח אהל מועד:

יא ויקים כהנא דמדפי, ית גברא דמדפי ויתיהון: קדם יי, בתרע משכן זמנא.

לפני ה': בשער נקנור ולא בעזרה עצמה, לפי שהוא מחסר כפורים:

ולקח הכהן את־הכבש האחר והקריב אתו לאשם ואת־לג השמן והניף אתם תנופה לפני יהוה:

יב ויסב כהנא ית אמרא חד, ויקריב יתיה לאשמא וית לוגא דמשחא; וירים יתהון ארמא, קדם יי.

והקריב אתו לאשם: יקריבנו לתוך העזרה לשם אשם והניף שהוא טעון תנופה חי. והניף אתם: את האשם ואת הלג:

והקריב אתו לאשם: יקריבנו לתוך העזרה לשם אשם והניף שהוא טעון תנופה חי. והניף אתם: את האשם ואת הלג: